

GRIJA CEA DE TOATE ZILELE A "ELIBERATORULUI"...

Pe lângă instaurarea domniei jafului, au trecut la furtul trecutului și instaurarea creștinească (o propovăduiau necreștinii) a iertării, sau mai precis a dezinformării adusă de specialiști școliți la Moscova, precum M. Roller, braț la braț cu autohtoni ca Barbu Cămpina și mulți alții, împinși mereu spre Academie, filială a Kremlinului, fiindcă tot ai noștri au zis că "lumina vine de la răsărit".

De multe ori amănuntele arată grozăviile săvârșite cu bună știință de cei îndoctrinați de marxismul științific ca bază a oportuniștilor ce se lansau asupra unui popor mutilat trupește pentru a-i da lovitura de grație.

Și acum, ca pe vremuri, Lucrețiu Pătrășcanu se zbate să ajungă la "Înalta Poartă", să fie primul care să îngenunche, dar să ridice dorința partidului comunist, din România "de a limita influența exercitată de Maniu și Brătianu, care se situează pe poziții ostile față de Uniunea Sovietică, și rămânând adversari ai apartenenței Basarabiei la Uniunea Sovietică.." În delatarea făcută acolo lui A.I. Vâsinski îi mai precizează: "Trebuie să vă previn că între delegații români sosiți se face simțită opinia conform căreia guvernul sovietic intenționează să formuleze condiții mai grele în raport cu cele înaintate mareșalului Antonescu. Intre delegați se află, de exemplu, Popp, o creatură a lui Maniu, care exprimă exact orientarea și opiniile lui Maniu. Acest Popp a inițiat o discuție împotriva semnării armistițiului și pentru reîntoarcerea delegației în țară..."

La întoarcerea de la Moscova, având spatele acoperit, Lucrețiu Pătrășcanu în Consiliul de Miniștrii a început să acuze conducătorii partidelor tradiționale românești că au cultivat panica la intrarea armatelor sovietice.

Riposta a fost promptă și la obiect. Printre altele s-a spus: "România avea o încredere tradițională... Povestea noastră cu Rusia și armata rusească nu începe de ieri, ci merge de ani... Noi cu publicul românesc trebuie să trăim; noi cu lumea românească trebuie să ne așezăm viitorul..." Ori "Conducătorii oficiali ai armatei sovietice au declarat, oficial și în conversațiunile particulare pe care le-au avut, că ei vin în România ca într-o țară dușmană, ca o armată de ocupație... și nu pot sta de vorbă cu oamenii politici, ci numai cu militari, fiindcă sunt într-o țară străină, care este ocupată militarmente."

Iar românii cum puteau face manifestări de dragoste și de amicitie când ei făceau numai acte de dușmănie. "Când însăși conducerea supremă și Comandamentul Suprem militar și când unitățile organizate rusești fac acte inadmisibile... când au pus mâna pe toate vasele noastre... când sate de ale noastre sunt aprinse, când se prăpădesc averi de miliarde... când comandamentul sau trupele organizate merg prin sate și scot pe oameni afară din casele lor și îi aruncă afară în timp de noapte... iar noi să facem osanale de dragoste și de prietenie?"

Poporul român intrase în sclavie, iar armata, adică țărani căci ei o formau, luptau cot la cot cu armata roșie (care le pângărea satele de acasă, făcând sacrificii enorme în oameni și materiale).

La această nenorocire s-a adăugat și aceia a "cozilor de topor" care invadaseră satele și incitau la reforma agrară, în timp ce promisiunea cu răsplata cu pământ se făcuse luptătorilor.

ĂȘTERNERA UITĂRII PESTE DECLARAȚIA LUI MOLOTOV

Politica rusească rămănea neschimbată de cucerire prin forță de noi teritorii și de sclavizarea populației.

În fața abuzurilor crescânde, Regele s-a văzut nevoit să înainteze un Memoriu (24 Ian. 1945) Președintelui Statelor Unite subliniind nerespectarea declarației de neamestec în România:

"...În realitate, un astfel de amestec are loc fie nemijlocit, fie prin intermediul Partidului comunist Român, care este direct condus de Moscova în aproape orice domeniu al activității naționale și în ceea ce privește propaganda și informarea opiniei publice.

"...instalarea unei administrații improvizate a fost asistată de armata sovietică, iar în alte părți (Constanța, Brăila, Galați) a colaborat la numirea membrilor partidului comunist în fruntea autorităților.

...

"întreaga noastră flota acționează sub pavilion sovietic și cu echipaje sovietice....

"cazul prizonierilor români capturați după 23 august e și mai grav... nu mai puțin de 6.000 ofițeri și mai mult de 150.000 soldați au fost internați în lagăre și trimiși peste Prut...

"în Transilvania după forțarea retragerii administrației românești s-a instaurat haosul... frontiera stabilită la Trianon nu există, nu există o graniță păzită de vameși sau grăniceri".

...În anumite părți ale țării (în Dobrogea și, în special, pe malul Mării Negre, pe Dunăre, în regiuni învecinate cu granița iugoslavă, etc.) administrația română n-a reușit să se instaleze din cauza dificultăților reale create de elemente ale armatei sovietice. . . "

Nu putem trece peste starea haotică instaurată fără a aminti și de crimele săvârșite permanent, la sate și orașe, de soldații sovietici, de jafurile și violurile însoțite de crime...Vinovați erau făcuți românii, autoritățile, cărora li se redusese efectivele de asigurarea ordinii...

Șantajul rus, efectuat de Vâșinschi asupra oamenilor politici a făcut pe unii să se alinieze în spatele opresorului, în timp ce Stalin i-a ordonat lui Gheorghiu-Dej să-l elimine pe Iuliu Maniu din viața politică și imediat să treacă la împărțirea pământurilor.

Deoarece Primul ministru, generalul Nicolae Rădescu, căuta să țină demnitatea românească, să reintroducă ordinea și să apere dreptatea socială prin amânarea reformei agrare până la întoarcerea ostașilor de pe front (primii îndreptățiți a fi împrăprietăriți), Vâșinschi a trecut la acțiunea de înlocuire a lui. De la Moscova a adus un comando de 8 teroriști conduși de un Bogdeno, a scos patrule de NKVD-iști și tancurile în București și ducându-se la Rege a bătut cu pumnul în masă strigând: Yalta sunt eu. Detaliile se cunosc... Și România în fapt a intrat în sistemul sovietic pe care l-a urmat cu strășnicie, adică a devenit o anexă a comunismului.

Chiar în ziua în care dr. Petru Groza a fost însărcinat cu formarea guvernului, prefectul județului Ialomița, C.Niculescu, a și dat ordine telefonice tuturor primarilor F.N.D., în comunele unde au fost instalați, ca, imediat, cu cei care voiesc a primi pământ de la boieri, să procedeze la împărțirea moșiilor după bunul plac, fără nici o formalitate, fără nici o asistență din partea vreunei autorități, prin măsurarea cu sfoara.

Până în prezent, de pe teritoriul județului Ialomița au fost împărțite următoarele moșii: în comuna Căzănești, moșiile Cantacuzino, Radu Sava, colonel Borse și Minculescu; în comuna Dragalina, moșiile Harlin, 360 ha expropriate, și Bolomei; în comuna Independența, moșia Jean Bădulescu, 200 ha; în comuna Bordușelu, moșiile Dumitru Popescu și Elena Poenaru; în comuna Radu Negru, moșiile Vasile Afenduli, 115 ha, și Măicănesele; în comuna Dragalina s-au mai împărțit următoarele moșii: Nicolae Manolescu, 98 ha, Baloianu, 52 ha, moșia Ana Suter, 85 ha și moșia Lepădatu, 270 ha; în comuna Tonea, moșiile: Nicu Ștreang, 55 ha, ing.Pelian, 75 ha și Aurelian Bentoiu, 150 ha; în comunele Cocora și Colelia, moșiile: Mavrocordat Ghica, 250 ha și Paraschiva Butu, 245 ha.

Împărțirea s-a făcut între puținii membrii F.N.D. de pe raza acelor comune, oameni care nu au nici un fel de mijloc de a lucra acest pământ și, chiar dacă au mai avut câteva pogoane, le-au avut în parte, astfel că au și început unii să-și negocieze pământurile pe care le-au primit în urma acestor împărțiri.

Se semnaleză un caz de pe moșia Jean Bădulescu, din comuna Independența, unde, după ce locuitorii și-au împărțit pământul, călcând și stricând cea mai mare parte din semănăturile de toamnă, moșierul, venit la fața locului, a tratat cu acești locuitori, preluând de la unii pământurile sub formă de arendă. În unele comune a intrat panica și țăranii se duc la primăriile locale, retrocedând pământurile, cu rugămintea de a fi șterși definitiv de pe acele liste, căci, cândva, regimul se va schimba și vor fi și ei prizoniți, ca și legionarii. După ce s-a făcut parcelarea pământului din raza comunei Rosetti, au venit la fața locului și câțiva bătrâni, care, după câteva zicale românești și sfaturi bătrânești, au convins pe acei locuitori, care au venit în acel scop, anulând această împărțire și gonind pe primar și pe ceilalți consilieri comunali.

■ *A.S.R.I., Fond "D", dosar nr.4 204, f. 184.*

1945 - G E N O C I D

LA cinci luni după jocul procentelor făcut pe spatele poporului român și cu o lună înainte de a-și da sufletul, Franklin D. Roosevelt primea pe 8 Martie 1945 de la Winston Churchill o telegramă prin care se spunea:

"...Sunt convins ca dv. ca și mine, veți fi atât de contrariat de recentele evenimente din România. Rușii au reușit să instaleze prin forță și prin declarații înșelătoare un guvern comunist minoritar ..."

Și România ajunsese la discreția Rusiei.

Tot în acest an 1945, în rechizitorul de la Nurenberg, Francois de Menthon, procurorul general francez, subliniind dimensiunea ideologică a acestor crime, spunea:

"îmi propun să demonstrez că fără excepție criminalitatea organizată rezultată din ceea ce îmi voi permite să numesc crimă contra spiritului, vreau să zic dintr-o doctrină care neagă toate valorile spirituale, raționale sau morale, asupra cărora popoarele au încercat de milenii să progreseze condiția umană, urmărește (acum să arunce umanitatea nu în barbaria naturală și sălbatică a popoarelor primitive, dar într-o barbarie demonică fiind conștientă ea însăși și folosind toate mijloacele materiale puse la îndemână de știința contemporană la dispoziția omului...

Aceste crime comise deliberat au dus la exterminarea a milioane, de oameni nevinovați în omenire, sau după cum vom vedea la sute de mii la Români.

Acesta a fost un genocid și în sfera acestei noțiuni intră asasinare de persoane sau de grup, exterminare prin foame, frig sau muncă forțată, ducerea în sclavie lipsiți de cele mai elementare condiții de viață (de hrană, apă și chiar aer...), deportările comise împotriva populației civile și persecuțiile pentru motive politice, rasiale, religioase.

Anul 1945 a fost și anul când după acel 6 Martie s-a generalizat genocidul regional cum era până atunci (asupra Basarabiei) la întreaga țară, după modelul sovietic dar cu instrumente românești dirijate de "eliberatori".

PROLOGUL GENOCIDULUI PE SCARĂ NAȚIONALĂ A ÎNCEPUT CU BASARABENII

După revenirea rușilor în Basarabia și Bucovina de Nord, rușii au arestat mii de români, i-au torturat și condamnat sub pretextul că au colaborat cu autoritățile românești, pe teritoriu românesc și au fost trimiși în lagăre de muncă forțată iar familiile despărțite și trimise în Siberia, la Tomsk, pe Amur până în Camciatka.

Paralel, în Noiembrie au cerut verbal guvernului român ca să restituie pe toți locuitorii acestor provincii, deși aceasta nu se baza pe nici un articol al Convenției de Armistițiu. Guvernul Sănătescu a răspuns printr-o notă diplomatică bazată pe principiile legii internaționale prevăzând dreptul la opțiune, socotit un drept natural al fiecărui individ. Comisia Aliată de Control (adică rușii) au respins sugestia.

Autoritățile sovietice au obligat autoritățile de poliție românească să treacă la ridicarea forțată a basarabenilor și bucovinenilor, provocând printre ei panică și grave tulburări, înregistrându-se numeroase sinucideri, nevoind să părăsească România.

În unele județe oamenii au fost legați și ținuți timp de câteva zile în trenuri pregătite pentru trimiterea forțată în URSS.

Guvernul român fără să-și schimbe punctul de vedere privind respectarea dreptului la opțiune, a ridicat unele excepții ce au fost înaintate Moscovei spre avizare urmând ca nici un transport să nu plece până la venirea răspunsului.

Dar rusul, tot rus rămâne, fără cuvânt.

Trenurile cu bucovinenii și basarabenii au trecut frontiera și ducerea lor forțată a continuat, iar răspuns de la Moscova n-a venit. De reținut că marea majoritate erau țărani. Câteva zeci de mii.

O altă categorie de cetățeni români: șvabii și sașii.

Tot Comisia Aliată de Control printr-o notă a cerut ca între 10 și 20 Ianuarie 1945, toți bărbații în vârstă de 17 la 45 ani și femeile de la 18 la 30 de ani, de origine etnică germană, indiferent de cetățenie, să fie mobilizați la muncă. Deși nu se spunea unde ei au fost ridicați și trimiși în URSS.

Acești cetățeni care numărau circa 500.000 persoane erau stabiliți de secole (în Banat de 2 veacuri, în Transilvania de 7 secole) făcând parte din existența reală a națiunii române, de care sunt legați în întregime și ridicarea lor ar perturba în mod foarte serios toate ramurile de activitate a Țării (armată, industrie, comerț, activitate bancară, agricultură...) prejudiciind obligațiile ce decurg din obligațiile de armistițiu.

Guvernul român printr-o notă înaintată Comisiei Aliate de Control (adică rușilor) au motivat greutățile ce survin din aplicarea acestei note de suferința mutării în plină iarnă" a unei populații la o distanță atât de considerabilă de casele lor, sau suferința familiilor despărțite, și a cerut diminuarea cât de mult cu putință. Bineînțeles că și această notă a rămas fără răspuns, ca în cazul basarabenilor și a urmat tragedia.

În "Cuvântul înainte" al prof. univ. Paul Philippi la broșura "VAGOANELE MORTII" (de I. Mărginean) scrie: "În ianuarie, 1945 peste comunitățile germanilor îmbăștinați în România s-a prăvălit o catastrofă din care nu au reușit să-și revină nici până azi; în gerul Bobotezi, toți bărbații între 17 și 45 de ani și toate femeile între 18 și 30 de ani, în total în jur de 70.000 persoane au fost ridicați, adunați în centre de colectare, apoi înghesuiți în vagoane de vite și transportați în minele din Donbas sau Urali la muncă silnică de "reconstrucție". Mulți au murit acolo în urma inaniției, a bolilor sau în accidente..."

Cercetătorul Luziann Geier, în organul șvabilor bănățeni "BANATAR POST", nr. 5/5-03-2004 în articolul "Când mint documentele oficiale" aduce rectificări la documentele oficiale care indică 5.132 șvabi găsiți în Arhive din Timișoara, iar realitatea e alta. Iată: Din Biled deportați 558 iar în documente 260; din Varias real 370 iar oficial numai 194; Nițchișoara real 348 iar oficial 116; Lovrin real 328 și oficial 109 și continuă, în plus aducând ca exemple și alte comune netrecute dar cu tribut de sute de șvabi deportați.

Față de cifra oficială mincinoasă, Luzian Geier arată în articol că au fost deportați în URSS între 30.000-32.000 șvabi.

Redactorul Franz Schuttack este de părere că în URSS au fost deportați 35.000 de șvabi bănățeni, 15.000 de șvabi din regiunea Satu Mare și 30.000 de sași transilvăneni și alte regiuni (Bucureștii propriu-zis, Muntenia, Oltenia, Dobrogea, Moldova, etc.).

Pe drept cuvânt ne întrebăm "Când și de ce mint documentele oficiale?" Răspunsul e clar, regimul comunist s-a bazat pe minciună, fals, învrăjbire, tortură, crimă ... pentru destrămarea statului.

"CEI FĂRĂ NEAM ȘI DUMNEZEU"

așa cum i-a botezat poporul , au pornit să aprindă focul în țară și s-o înece în sânge. O mână de inși conduși de doi venetici Ana Pauker și ungerul Luca, caută prin teroare să supună neamul...", au fost cuvintele prin care Primul ministru, generalul Nicolae Rădescu s-a adresat poporului român, în ultimul discurs pe 24 Feb. 1945. În ziarul Scânteia, Silviu Brucan caracteriza pe premierul Rădescu după intervenția radiodifuzată, drept "un discipol al lui Himmler".

Dar discipolii lui Stalin veneau la București pe 7 Martie 1945 ca să pună în aplicare metodele lui Himmler care erau staliniene.. În delegația moscovită venită să comunice începutul comunizării României prin impunerea planului de 3 ani, se afla și Suiam Berezinski, trimisul special al lui Stalin.

Printre instrucțiunile primite de Ana Pauker și Constantin Pârvulescu și care ne interesează în asaltul asupra țărănimii se numără:

- Desăvârșirea reformei agrare prin confiscarea marilor moșii și ruina moșierilor.
- Micile gospodării țărănești trebuie desființate pentru a-i lipsi pe țărani mici proprietari de pământ, de mașini și vite. Aceasta va deschide calea spre absorbirea lor în sistemul colectivist.
- Abdicarea Regelui și exilul Familiei Regale.
- Suprimarea partidelor istorice, prin arestarea, uciderea și răpirea membrilor lor.
- îndreptarea populației rurale spre industrie....

Ca după modelul sovietic țărănimea trebuia înfrântă și înfometată, ea fiind pătura majoritară, producătoare de bunuri alimentare, planificată să ajungă o masă de sclavi care să muncească pentru ocupant prin intermediul clasei conducătoare, al nomenclaturii românești instalate de Vășinschi.

În prima ședință a guvernului impus, Petre Groza a spus că prima prioritate este reforma agrară urmată de organizarea poliției și jandarmeriei instrumentele de menținerea ordinii la sate. Acestea însă erau "sabotate" chiar de sovietici care urmăreau reducerea efectivelor iar pe de altă parte refuzau să admită guvernului instalat de ei dreptul de a lua decizii legate de instituțiile de ordine publică. În Moldova de exemplu se înființaseră la sate gărzi cetățenești din oameni de proastă calitate numiți de ocupant.

Odată cu reducerea substanțială a jandarmeriei se amplificaseră dezordinile la sate unde nemulțumirile se observau printre gospodarii și oamenii pașnici, ale căror agoniseli rămăseseră la discreția răufăcătorilor.

Imixtiunea brutală a autorităților sovietice se făcea simțită mai ales în Moldova și Ardealul de nord, cu toate că acesta fusese retrocedat. Revenirea autorităților românești era stânjenită.

Oltenia era sub teroarea rusească creându-se o bază de aprovizionare a frontului din Iugoslavia și pe lângă instalarea unui comandament NKVD condus de V. Petrov se mutase și Divizia 5 aviație de garda condusă de mareșalul Golovanov dislocat cu personalul de la aerodromul Kalinovka la aeroportul Craiova, creându-se Comitetul de Stat al Aprovizionării sub direcția Comisariatului Poporului pentru Apărare al URSS.

La desfășurarea teroarei în teritoriu și-au dat concursul Dănescu (șef Siguranță, Ile Badica (zugrav) Cestorul Craiovei), popa Cumpănașu (aceștia doi ajungând generali), av. Costel Dianu (ajuns colonel), și alte cozi de topor.

Pe aceste teritorii neeliberate de frică și teamă, inoculate cu minciună, delațiune și trădare specifice comunismului s-a trecut la reforma agrară care s-a făcut cu abuzurile specifice sistemului.

Ce le-a dat n-a fost de durată, după cum o să vedem, pentru că au fost obligați să intre în întovărășii și în continuare în colective, ducând în plus și ce mai avuseseră înainte și atelajele.

La 6 săptămâni după reforma agrară s-a stabilit cadrul juridic pentru reprimarea "speculei ilicite și sabotajului economic", reglementându-se pe 16 Iulie circulația și vânzarea produselor agricole, adică pe "țărănește" statul devenea singurul cumpărător al produselor agricole, lăsând producătorului un disponibil pentru necesitățile gospodăriei și ochii ca să plângă decăderea în care fusese aruncat. După trei zile a urmat Decizia Președinției Consiliului de Miniștrii nr. 2339 prin care țărani erau obligați să predea statului grâu, orz, seacă, orzoaică și ovăz. Și obligațiile, fiindcă numai acestea erau oferite de stat au continuat cu predarea semințelor Institutului Național al Cooperăției, și vânzarea meiului, mazării, fasolii, linteii și altor produse către armată. Pe 13 octombrie 1945 producătorii de semințe oleaginoase erau tot obligați să predea cantitățile deținute Institutului Național al Cooperăției și de data aceasta prin Dispoziția Ministerului Agriculturii și Domeniilor nr. 2583 li se lăsa producătorilor numai 60 de Kg de semințe pentru "consumul propriu".

De subliniat că un prim pas se făcuse. Apăruse peste tot cuvântul de producător, al statului nu mai erau țărani Țării.

Așa din dispoziție în dispoziție, la sfârșitul primului an al reformei agrare când au cules producătorii de toate numai pentru stat, pentru ei a rămas să ducă acasă mila comunistă.

Politicește la sate se înființase Frontul Plugarilor o "întreprindere" pentru țărani cu material comunist fiindcă aceștia "îngroșaseră" numărul membrilor și le luase conducerea în multe sate și județe. Dar cum se obișnuiește în acest sistem au început certurile între tovarășii de drum.

La Deva unde-și avea conac Petru Groza, în Noiembrie s-a adunat comisia agrară a frontului plugarilor din Hunedoara și a decis să abandoneze două ferme model. La această veste minunată, 200 muncitori membri de partid s-au repezit distrugând casele proprietarilor, sigilând avutul, pe proprietari împreună cu copiii i-au alungat în stradă iar vitele au fost vândute; Zaroni, ministrul agriculturii a declarat că astfel de fapte subminează autoritatea organizației denumită Frontul Plugarilor, unde numărul membrilor a scăzut simțitor. De fapt s-au retras comuniștii care le îngroșaseră numărul.

Și în Moldova multe organizații ale Partidului Comunist considerau că Frontul Plugarilor trebuie dizolvat fiindcă le încurcă lucrurile. La Breaza din Câmpulung Moldovenesc erau 200 comuniști în Frontul Plugarilor ca să inducă în eroare pe "producători" și după mâna de ajutor dată de Vășinschi era timpul să se afișeze ca membrii p.c.r., fapt ce a dus la pierderii influenței asupra masei țărănești și a scăzut numărul membrilor de partid.

La Gorj secretarul p.c.r. s-a prezentat la Congresul Frontului plugarilor și a cerut ca președinte să fie ales un comunist fiindcă ei sunt marea majoritate în partidul lor. Congresul s-a închis.

Cazuri de dizolvare a Frontului Plugarilor s-au petrecut și la Rădăuți, Dorohoi, Suceava, Botoșani.

Acesta era partidul, fără aderenți, care-l susținea pe P. Groza, de fapt ca toate formațiunile fantomatice anexate.

Aceste lucruri sunt consemnate și de Ivan Susaico, general-colonel, locțiitor al președintelui Comisiei Aliate de Control.

Cu aceste roade de belșug încheiem anul intrării oficiale în sistemul model ce va duce pe "producători" în neagra mizerie.

1946

Țăranii intrați sub domnia minciunii, crimei și furtului voinței naționale. Era anul când s-au trezit din minciună.

Sătenii comunei Bonțaieni din apropierea Cavnicului au fost duși cu zăhărelul. Zahărul adus cu ocazia Crăciunului se distribuise numai celor înscriși în Frontul plugarilor și tot ei erauocoliți atunci când se strângeau animalele pentru armistițiu.

În schimb frații lor din com. Sisești, la 4 km. depărtare, deși s-au înscris 215 persoane în Frontul plugarilor, nu au primit nici zahăr, opinci, bocanci, șina pentru roți, bumbac ... Revoltați că fuseseră mințiți s-au retras din partid rămânând vreo 15-20.

La Beliu lângă Ineu, jud. Arad într-o zi de târg oamenii au fost strânși cu toba să asculte pe comunistul dr. Wexler care a început să le vorbească despre realizările F.N.D-ului, înainte de alegeri. Țăranii auzind de ce este vorba au spart adunarea vociferând:

Să ne lași în pace cu revoluția rusă. Mai bine spune-ne unde e bumbacul pe care ziceați că ni l-ați adus de la ei, unde este sarea, petrolul, tutunul, îmbrăcămintea, încălțăminte, unde ne este libertatea, etc

Îi prinsese tocmai bine pe țărani fiindcă pe 13 Septembrie după atâtea obligații ce le dăduse în 1945, Statul venise cu Legea nr. 212/1946 prin care stabilea sancțiuni penale, producătorilor care transportă cereale, făinuri și produse supuse raționalizării.

Situația era generală în țară, nu exista județ exceptat. Și mai mult. Țăranii din sate începuseră să ascundă cerealele în gropi amenajate în pământ, ca urmare a zvonurilor că după alegeri se vor confisca cerealele și se vor fixa impozite excesiv de mari ca să le poată lua pământul ce-l dăduseră prin reformă.

Groaza intrase în țărani, pe bună dreptate, deoarece în multe părți s-au produs crime. Pe 9 Aug. 1946 a fost împușcat Gheorghe Mihai, omul satului Vâlsănești ajuns avocat și venit să le vorbească consătenilor la Pitești. A fost omorât în Tribunal, acolo unde ar fi trebuit să se împartă dreptate și aceasta s-a făcut în timp ce pe trotuar se afla Constantin Doncea și Nicolae Ceaușescu cap de listă la comuniști, în jud. Argeș. Și cu această ocazie au mai fost morți și țărani numeroși răniți.

La Suceava, în celălalt colț de țară fusese omorât în casă Traian Țăranu, pe 19 Iunie 1946, fiindcă îl găzduise pe Ion Mihalache și pe ziaristul american Ruben Markam.

Acțiuni de o cruzime nemaîntâlnită s-au produs în toată țara și la unele au luat parte și sovietici. Pe țărani, după ce au fixat alegerile într-o zi de lucru, Marți 19 Nov. 1946, i-a împrăștiat la secții de votare unele la 50 km sperând că nu se vor duce. S-au înșelat. Știind că este în joc situația lor viitoare, țăranii s-au deplasat și nu au părăsit secțiile de votare pînă după numărătoare, care s-a dovedit a fi o farsă... Ce a urmat a fost de neimaginat și nemaîntâmpat în lume. A fost depășită și previziunea lui Stalin că rezultatul contează de cine număra voturile. N-a mai fost posibilă numărătorea și tot Moscova a găsit soluția: s-a comunicat ambasadorului Serghei Kavtaradze să se inverseze cifrele și s-au dat formațiunilor comuniste procentul de 80% obținut de Maniu. Votul Națiunii române a fost furat cu nerușinare.

Indignat, Burton Berry, reprezentantul politic al Statelor Unite la București, pe 23 Nov. 1946 trimitea telegrama cu conținutul:

"Guvernul Groza a falsificat alegerile și și-a bătut joc de notele noastre de protest. Aceasta ne obligă să refuzăm a accepta rezultatul acestor alegeri falsificate."

Cei doi Ctitori de Țară impresionați de încrederea ce le-a acordat-o poporul român, i s-au adresat: Iuliu Maniu, prin Manifest:

"Către voi, milioane de Cetățeni și Cetățene care, cu sufletul încălzit de dragostea de Neam și Țară, v-ați dus la urne să vă spuneți voința voastră cinstită despre felul cum trebuie și de către cine trebuie să fie cârmuită această Țară, ne îndreptăm cuvântul nostru de mulțumire și admirație.

De mulțumire pentru că ați dat ascultare chemării noastre, care s-a adevărit că este una cu voința Țării, de admirație pentru că în vremurile acestea de grea prigoană a tuturor libertăților ați mers ca niște eroi legendari expunându-vă bunurile și viața ... Acuzăm acest Guvern al terorii, dictaturii și reacțiunii că a călcat în picioare legile Țării, libertatea Neamului Românesc, drepturile individuale și colective ale poporului... Toată admirația și recunoștința noastră o închinăm ȚĂRĂNIMII care s-a ridicat, uriaș zăgaz de oțel, opunându-se celor care voiau să cheltuiască atât de ieftin independența noastră națională..."

Tot printr-un Manifest s-a adresat și Constantin C.I. Brătianu: "Vouă tuturor vă mulțumesc în numele Partidului Național Liberal... La capătul unui lung șir de fărâdelegi, amenințare, violențe, arestări, crime, falsuri zdrobit de hotărârea cu care voi v-ați apărat drepturile cetățenești și cu care ați dat încrederea voastră opoziției naționale, Guvernul, pe care țara nu l-a vrut, a măsluit în Birourile Ministerului de Interne, niște rezultate care să-i prelungească o șubredă existență..."

Au fost călcări peste trupul Țării, dar față de această pângărire nemaiauuzită și nemaîntâlnită de înaintașii noștri urmașii ajunși producători pe pământul strămoșesc, n-au mai putut răbda și au ripostat imediat ce au aflat de la radio că una au votat și alta a ieșit din urnă.

Miercuri 20 Noiembrie 1946, țărani de pe Valea Chiuieștilor (pârâu ce se varsă în Someș la nord de Dej) au pornit cu mic cu mare înarmați cu furci și coase, ca strămoșii lor de la Bobâlna să-și ceară drepturile la oraș. Revolta a pornit din satul Olimești, unde s-au descoperit buletine de vot falsificate. Șirul la început s-a îngroșat în drum spre Măgoaja în timp ce studentul Rusu Gavrilă cu învățătorul Nicolae Boldur au trimis să se tragă clopotele pentru alarmarea țăranilor din satele Boierești-Someș și Strâmbu. Spre o mie de țărani se adunaseră până la Chiuiești, unde clopotele la biserica ortodoxă au fost trase de Gavril Boto, iar la biserica greco-catolică de Gavril Stamate. Șeful postului de jandarmi Rohozeanu a încercat în zadar să-i oprească după cum zadarnică a fost și încercarea de la podul din Cășei făcută de jandarmii alertați și veniți dinspre Dej cu mașina.

Dar coloana s-a îngroșat și cu țărani scurși dinspre Cateâu și Săliștea făcând o mare de oameni la podul din Cășei. După ce s-au odihnit noaptea acolo, pe 21 Noiembrie au rupt firele telefonice, au scos stâlpi de telegraf din pământ și au pornit spre Dej unde la podul de pe Someș îi aștepta generalul Victor Drăgănescu. Revolta a fost potolită pe 27 Noiembrie când au fost arestați, învățătorul Ion Vesa din Cășeu, preoteasa preotului Iorgu și fostul ministru Ghiță Popp, președintele organizației județului Someș.

Buletinele de vot falsificate, au fost coapte într-o pâine cât roata carului și aduse plocon la legația americană.

În acest an funest -1946- față de teama țăranilor de colectivizare, partidul comunist a scos niște instrucțiuni subliniind punctul de vedere al Anei Pauker care s-a dovedit mincinos: "Nimeni altul decât partidul comunist, atât de hulit de dușmani ca distrugător al proprietății, nimeni altul nu apără cu mai multă îndârjire proprietatea țăranului, meșteșugarului, a micului comerciant... Trebuie risipită orice bănuială de intenția de colectivizare a țăranimii. S-a amestecat în aceste argumentări sterile acel "nătărău jovial... pungaș experimentat" cum era caracterizat de Archibald Clark Kerr (ambasadorul Marii Britanii la Moscova) care avea grijă să danseze cu râvnă și voiciune la fiecare melodie pe care Vîsinski are grijă să i-o fluie și acel Petru Groza declara și el pe 2 Iunie 1946 în Scânteia: "...Datinile noastre strămoșești, trecutul nostru, Regele nostru, biserica noastră, proprietatea individuală sunt lucruri la care noi ținem. Nu facem colhozuri, așa cum vă sperie partidele istorice".

Toate aceste minciuni nerușinate erau spuse pentru adormirea autentică în vederea câștigării alegerilor, pentru ca tot Ana Pauker (cetățeană sovietică și colonel în armata roșie eliberatoare) uitând acele vorbe spuse-n vânt, va declara pe 2 Oct. 1948 că "victoria socialismului în România nu este de conceput fără îndeplinirea colectivizării".

Dar până atunci, lacrimile din ochii țăranilor și mai ales ai țăranilor nu se vor usca, iar brăzdarea obrazului se va adânci ca urmare a chinurilor și durerilor prin care vor trece.

Nu este de uitat genocidul la care erau supuși frații basarabeni și bucovineni, la cele 22.648 persoane deportate în Iunie 1941 se adăugau cei 15.550 din 1946 și 21707 din 1947, vinovați în mare parte pe lângă originea românească și de "agitație antisovietică împotriva livrărilor de pâine către stat". Aceste cifre sunt în afara celor exterminați în timpul foametei din 1946-1947 datorită colectivizării forțate.

În "CARTEA MEMORIEI" realizată de Muzeul Național de Istorie al Moldovei se spune un mare adevăr pe care țăranul român l-a cunoscut pe trup și sufletul lui:

"În sat, cetatea rezistenței de milenii a neamului românesc, comunismul a pătruns treptat, urmărindu-se degradarea acestui spațiu spiritual, lichidarea proprietății și colectivizarea gospodăriilor țărănești".

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA ȚĂRĂNIMII

La început a fost nevoie de "ceva" și s-a inventat un cuvânt pe care l-au introdus în vocabularul limbii române: chiabur.

Cuvânt străin ca origine, pe care l-au atribuit țăranilor care munciseră și-și făcuseră un rost în viață, pentru ei și familia lor. Cuvântul era în contradicție cu cel de leneș ce caracteriza pe individul care avea aversiune față de muncă.

Folosind intriga, cei trimiși de "maestrii" Moscovei pentru a neferici și poporul român, au găsit mijlocul să-și învrăjbească pe cei trândavi care-și irosiseră viața fără muncă, împotriva celor ce conservaseră patrimoniul material și spiritual. Mai mult acești venetici, în postura de ocupant, tot unul care nu muncește au dat "asistență proletară" îndemnându-i să ia cu forța ceea ce nu li se cuvenea, dar râvneau. Acestora puțini li s-au alăturat de la oportuniști și lichele până la "intelligenții" dornici de o parvenire rapidă în posturi de conducere.

Cam așa a fost începutul, prin încovoiere și înșelarea celor de bună credință prin minciună și fals, în prima fază.

Acum există un motiv de declanșarea ostilităților. Au sărit "muncitorii" în ajutorul țăranilor trândavi și în câteva duminici au luat drumul satelor să le repare uneltele. Erau însoțiți de "călinescieni" care le propovăduiau celor din jur despre "lumina venită de la răsărit" și fericirea ce-i așteaptă prin unirea muncitorilor cu țăranii, în timp ce se ascuțeau sapele și lopețile....

Mersul la sate Duminica mai avea un scop și mai parșiv, de a sustrage pe țăranii de la Biserică...

În numele celor "săraci" s-a început terorizare populației și acuzarea de "fasciști" și "trădători" a celor ce încercau să-i combată cu date și argumente pe cei numiți de populație "Fără Neam și Dumnezeu."

Apărarea țăranului prin cote a devenit și mai asupritoare, de clasă accentuându-se, la care s-a adăugat seceta nenorocită ce a venit tot de la răsărit, făcând pe moldovenii să umble cu sacii pe mână în căutarea hranei. Nu pot fi uitate acele peregrinări, în necunoscut, cu trenurile foamei. Guvernul în loc să vină în sprijinul celor loviți de această dramă, a venit după modelul sovietic, cu o nouă povară "introducerea unei cote obligatorii de grâu pentru asigurarea pâinii orășenilor."

Inflația generată și dirijată de politica economică atinsese cifre incredibile în raport cu veniturile. Iată un exemplu grăitor de la sfârșitul anului 1946 până în primăvara următoare adică de pe perioada furtului alegerilor până la arestarea lui Iuliu Maniu;

Un învățător începător avea în primul an 200.000 lei pe lună, iar directorul de școală primară cu două gradații primea o jumătate de milion, la țară.

Un student ca să învețe, bursier pe bază de examen, primea 80.000 pe lună.

Pe piață brânza costa între 250.000 și 300.000 lei, mălaiul 50.000 lei kg., cartofii 55.000 lei kg, strugurii 50.000 lei, iar usturoiul peste 100.000 lei kg.

Și cotele de grâu au crescut din nou în 1948, și cele de carne la fel.

Pentru veridicitate dau relatările învățătorului Gheorghe Popa, directorul școlii din comuna Basăști de pe valea Tazlăului, din județul Bacău, care trecuse prin două războaie mondiale, dar așa ceva nu văzuse, și nici nu își imaginase că se poate petrece într-o țară așa de bogată ca România.

"Cotele au fost în așa fel mărite încât nu producea pământul cât trebuia să predau. Obligativitatea de predare a laptelui Întrecea cu mult cantitatea pe care o puteam mulge dela cele două vaci. De asemenea trebuia să predau bovine și ovine pentru a acoperi cota de carne la care eram impus. Pentru a face față cumpăram de pe piață animale, la prețuri foarte mari. Sumele primite pentru produsele predate erau foarte mici, bani dați în bătaie de joc.

De teama închisorii trebuia să acopăr cotele impuse. Anii următori au adus noi măririi de cote și mai drastice.

În doi ani consecutivi, 1947, 1948 mi s-a luat tot grâul de la arie, fără să-mi se lase vreun bob. Și anul următor trebuia să fac însămânțările tot sub amenințarea închisorii. Aveam obligația să predau 700 kg. de ceapă iar eu puseseam numai un răzor. A trebuit să trimit la Batinești în județul Putna ca să cumpăr cantitatea cerută, iar costul a fost cât al unei vaci bune de rasă Simental.

Eram obligat să dau circa 20 de litri de lapte pe zi de la 2 vaci pe care le aveam. Am fost nevoit să trimit la Moldova Noua (Sulița în Bucovina) pentru a cumpăra unt ca să predau în contul laptelui. Pentru a face față obligațiilor mi se lichidase totul. Dar nu aceasta mă îngrijora și nici arestarea nu mă înspăimânta, ci faptul că prin lipsa mea vor fi obligați copiii mei să predea cotele. Ei erau studenți la Iași, expuși exmatriculării și arestării pentru nepredare. Deci pierdeau anii de studii. Pământul nu vroiau să-l ia. Diabolic sistem."